

Cirurgia dels defectes septals àtrio-ventriculars

M. Rovirosa*, ****, C. Sánchez**, N. Torán***, ****, C. Ruiz*** i C. Lozano*

*Servei de Cirurgia Cardíaca Infantil; ** Servei de Cardiologia Infantil; ***Departament d'Anatomia Patològica. Hospital Vall d'Hebron. Barcelona; ****Departament de Ciències Morfològiques. Facultat Medicina UAB.

Entre el 1973 i el 1989 s'han operat 135 malalts que presentaven alguna forma de defecte del septo àtrio-ventricular, dels quals 68 corresponien a la completa, 10 a la intermèdia i 57 a la parcial. Les edats en el moment de la cirurgia oscil·laven entre 0,18 i 12,00 anys ($X:3,43 \pm 2,72$). El 28,7% dels malalts presentaven anomalies cardíques associades. El 53,3% presentaven síndrome de Down. En la forma completa la tècnica emprada ha estat la descrita per Rastelli et al. En les formes intermèdia i parcial s'ha considerat la valva AV esquerra com a bivalva. Ha estat necessari col·locar una pròtesi primària en la vàlvula AV esquerra en malalts. En 4 malalts s'ha realitzat prèviament un encercolat de l'artèria pulmonar.

Resultats. La mortalitat hospitalària global ha estat 9,6%. L'estudi de les dades hemodinàmiques mostra una disminució després de la cirurgia i en els 16 casos recateteritzats de la forma completa hi ha una caiguda significativa d'algunes dades (mAP, Pp/Ps, Rp/Rs), segons l'edat de correcció. Hem reintervingut 11 malalts, dels quals sis ho foren per IM, dos per *shunt* residual i tres pel recanvi de la pròtesi mecànica col·locada en la correcció primària.

Dels nens que han sobreviscut a la cirurgia amb un seguiment de $4,97 \pm 3,97$ anys, hem perdut 4 malalts tardanament: dos de sobte, un en la reintervenció, i un a causa de malaltia vascular pulmonar.

Conclusions. En el nostre medi la mortalitat i la morbiditat estan lligades sobretot a l'èxit de la correcció de la vàlvula AV esquerra, a la malaltia vascular pulmonar i a l'edat de correcció.

Utilitat de l'ecocardiografia transesofàgica ambulatoria

F. Carreras, F.X. Borràs i G. Pons i Lladó

Departament de Cardiologia. Hospital de la Santa Creu i Sant Pau. Barcelona.

Al nostre centre, durant el període gener 1989-febrer 1990, es va indicar l'estudi amb eco-Doppler per via transesofàgica (ETE) a 156 pacients. Només en 3 casos no es va efectuar la prova, en dos per rebuig del pacient i en un per dispnea. En cap cas no es produïren complicacions. La sonda emprada era de 5MHz. En tots els pacients es va efectuar una preparació psicològica prèvia a l'exploració i només va ser necessària la sedació lleugera (diazepam 5 mg sublingual) en el 25% de casos. Les indicacions diagnòstiques van ser:

Sospita dissecció aòrtica 22 (9+, 13-); valoració disfunció protèsica 20; descartar trombus auriculars 19 (8+, 11-); estudi regurgitació mitral 19; sospita d'endocarditis 17 (7+, 10-); descartar CIA 3 (1+, 2-); miscel·lània 6.

Estudis protocolitzats: pacients amb AVC transitori 35; Funció ventricular esquerra posttrombòlisi 12.

En conclusió, l'ETE en el pacient ambulatori ha demostrat ser una tècnica exempta de complicacions i de gran utilitat, especialment en: 1) el diagnòstic de la dissecció aòrtica aguda; 2) l'estudi de les regurgitacions mitrals, especialment les protèsiques; 3) la detecció i l'estudi de masses intracardíques (trombus, vegetacions, tumors).

Estudi prospectiu de la trombogenicitat dels mitjans de contrast de baixa osmolaritat durant l'angioplastia coronària

E. Esplugas, A. Cequier, F. Jara, J. Mauri, B. Rivero i X. Sabaté

Servei de Cardiologia. Hospital de Bellvitge-Prínceps d'Espanya. L'Hospitalet de Llobregat. Barcelona.

S'avalua la incidència de trombus en relació amb l'ús de mitjans de contrast de baixa osmolaritat, durant l'angioplastia coronària

(ACTP), mitjançant un estudi randomitzat i doble cec a 100 pacients consecutius. Van ser exclosos els pacients amb trombus intracoronari abans de l'ACTP, infart agut de miocardi o post-tractament trombolític. Els pacients van rebre un contrast no iònic, iohexol (Ihx) (n=50) o un contrast iònic, ioxaglat (Igx) (n=50). El trombus va ser definit com a) defecte de replecció intraluminal d'aparició durant o immediatament post-ACTP, o b) residus trombotics sobre la guia.

Les variables clíniques, angiogràfiques i de procediment eren semblants en els 2 grups. Es va demostrar trombus en 17 pacients (34%) del grup Ihx i en 2 pacients (4%) del grup Igx ($p < 0,001$). Els residus trombotics sobre la guia del grup Igx ($p = NS$). La incidència d'infart de miocardi va ser similar (2 pacients amb Ihx i un pacient amb Igx; $p = NS$).

Així doncs, la incidència de trombus durant l'ACTP augmenta amb l'administració de contrast no iònic (iohexol) en comparació amb l'iónic (ioxaglat).

Prevalença de regurgitacions valvulars mitjançant el Doppler polsat d'una població adulta i sana

M. Cladellas, J. Bruguera, A. Ruiz Gómez*, R. Serrat i A. Robles

Hospital de l'Esperança (IMAS) i *Departament d'Epidemiologia (IMIM). Barcelona.

Objectiu. Estimar la prevalença de regurgitacions (RS) valvulars en la població adulta i sana mitjançant l'examen amb Doppler polsat (DP).

Individus d'estudi. S'han estudiat 97 voluntaris (70% personal sanitari de l'Hospital i 30% de revisions rutinàries pre-operatòries), sense antecedents de cardiopatia.

Mètode. A tots es realitzà història clínica, auscultació cardíaca, ECG i estudi eco-Doppler amb un aparell Honeywell. El diagnòstic de regurgitació (R) mitral (IM) o tricuspídea (IT) s'estableix quan el volum de mostra situat a l'aurícula esquerra o dreta respectivament, proper al tancament valvular, detectava un senyal turbulent sistòlic i la quantificació d'aquest s'establí segons la durada i la intensitat del senyal Doppler. Quan el volum de mostra situat al tracte de sortida del ventricle esquerre o dret, sota les vàlvules sigmoides, detectava la presència d'un senyal turbulent diastòlic era diagnòstic de R aòrtica (IA) o pulmonar (IP), respectivament.

Resultats. Dels 97 casos estudiats se'n van excloure dos, un per problemes tècnics i l'altre per detectar-li una mínima fibrosi valvular aòrtica. L'edat mitjana dels 95 voluntaris era de 33 ± 12 (14-62) anys i el grup estava format per 51 (54%) homes i 44 (46%) dones. La prevalença de RS global va ésser del 79%. Desglossades per vàlvules i el 95% als intervals de confiança corresponen a: IM: 29 (31 ± 9 %); IT: 67 (73 ± 9 %); IP: 15 (16 ± 7 %); IA: 0.

Un 49% dels casos van presentar una sola R, 28% dues, 4% tres i sense RS 21%; totes de grau lleuger. En aquest estudi no va ser possible demostrar una major prevalença de R segons el sexe ni un augment d'aquestes segons les edats.

Conclusions. a) La prevalença de RS valvulars amb DP de grau lleuger és elevada en voluntaris sans, b) la IT és la R més freqüent, seguida d'IM i d'IP, i infreqüent la IA, c) en individus sense antecedents de cardiopatia és possible l'existència de RS de grau lleuger.

Valvuloplastia mitral percutània amb monocatèter de baix perfil

I. Anivarro, J. Àngel, A. Evangelista, J. Soler-Soler

Servei de Cardiologia. Hospital General Vall d'Hebron. Barcelona.

Normalment la valvuloplastia mitral percutània (VPM) necessita una entrada venosa o arterial equivalent a 14-16F per un o 2 vasos i requereix dilatació septal, quedant sovint una CIA residual. A 35 pacients amb estenosi mitral, 25 dones, edat 34-81 (51) se'ls ha practicat una VPM amb un monobaló de baix perfil (MBBP), 33 de 30 mm i dos de 25. El MBBP fou introduït fàcilment per l'interior d'una beina transseptal 10F, sense dilatació septal prèvia i amb l'únic suport d'una guia rígida de 0,035". (Vegeu taula a la pàg. següent.)